

[Udenrigsministeren.]

ner og at sikre praktiske forholdsregler til opretholdelse af fred og sikkerhed i harmoni med pagten“.

Når det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen gjorde gældende, at et skandinavisk forbund ville være det bedste for de nordiske lande og det bedste middel til afspænding og til sikring af freden i verden, kan jeg kun sige, at regeringen deler denne mening. Jeg vil gerne i denne sammenhæng minde om, hvad jeg sagde her i tinget i går. Det er stadig, sagde jeg, regeringens opfattelse, at et skandinavisk forsvarsforbund ville være den løsning, der tjente Danmarks og Nordens og i virkeligheden også andre landes interesser bedst. Men det nytter jo ikke noget, når der ikke for tiden foreligger nogen mulighed for at løse vore sikkerhedsproblemer ad den vej.

Jeg glædede mig over, at det ærede medlem delte regeringens overbevisning om, at Atlantpagten udelukkende har fredelige, defensive formål og ikke kan tænkes benyttet af deltagerne i andre øjemed. Det ærede medlem ville desuagtet tilråde, at Danmark holder sig udenfor pagten, og mente, at vi ved en tilslutning til den ville blive farligere stillet end ved at blive udenfor. Det ærede medlem henviste til, at blok-dannelser og oprustning næsten aldrig har forhindret en krig, og at faren altid øges, når to magtgrupper står overfor hinanden.

Jeg tror nu for mit vedkommende ikke, at den fare, der hidrører fra sådanne magtgrupperinger, bliver mindre, fordi Danmark holder sig udenfor dem. Men iøvrigt turde det være et spørgsmål, om ikke krigen i 1939 kunne have været afværget, hvis alle demokratiske stormagter havde været så velrustede, at Hitler ikke turde angribe.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen henviste endvidere til, at Danmark ved at forholde sig passiv blot ville komme i samme båd som Schweiz og Sverige. Dertil vil jeg sige, at Schweiz' forhold faktisk er meget forskelligt fra Danmarks, både geografisk, folkeretligt og militært, og Sverige har som bekendt et forsvar, der, selv om det ikke i det lange løb kan sikre Sverige i en isoleret kamp med en stormagt, dog er så stærkt, at det yder beskyttelse, når angriberen ikke kan tillade sig at anvende helt ubegrænsede styrker på et angreb.

Det ærede medlem mente videre, at en tilslutning til den atlantiske pagt ikke kunne give Danmark nogen som helst sikkerhed, idet der umuligt ville kunne ydes Danmark så hurtig og effektiv hjælp i tilfælde af over-

greb fra en stormagt, at et sådant angreb kunne afværges.

Jeg synes, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen herved overså pagtens præventive og forebyggende virkning. Sagen er netop den, at bevidstheden om, at Danmark ville få hjælp fra pagtmedlemmernes samlede forsvar, kan virke til, at en angriber i en given situation viger tilbage fra at angribe!

Det ærede medlem hævdede, at Danmark, selv om det holdt sig udenfor den atlantiske traktat, dog ikke af den grund ville være isoleret, idet Danmark er medlem af De Forenede Nationer, hvis formål er at opretholde freden og sikkerheden og træffe de fornødne forholdsregler dertil, og det ærede medlem henviste til sikkerhedsrådet, som skal varetage denne opgave, og som utvivlsomt ville stemple et angreb på et sagesløst land efter fortjeneste. Men ulykken er jo netop, at sikkerhedsrådet ikke kan hjælpe os, hvis De Forenede Nationers organisation sprænges, eller hvis blot en enkelt stormagt i sikkerhedsrådet bruger sit veto; yderligere har stormagterne jo, som jeg nævnedes igår, ikke kunnet blive enige om at gennemføre de foranstaltninger, som efter De Forenede Nationers pagt er hovedforudsætningerne for at skabe virkelig sikkerhed i verden.

Det ærede medlem kritiserede, at regeringen har lagt vægt på de muligheder, Danmark vil få for at genopbygge sit forsvar. Der synes ikke at være store muligheder for at få våben de første år, sagde det ærede medlem, de vil ikke øge sikkerheden i nogen måde, og udgifterne til denne oprustning af Danmark vil blive så store, at vor sociale levestandard vil komme i fare.

Som jeg nævnedes i går, har jeg grund til at tro, at den første hjælp til genopbygningen af de krigsramte landes forsvar vil kunne ydes nogenlunde hurtigt, når den militære hjælpelov, som snart forelægges kongressen i Washington, er blevet vedtaget.

Videre vil jeg gerne minde om, hvad jeg på grundlag af de oplysninger, jeg fik i Amerika, sagde i går angående spørgsmålet om, hvor meget der kræves af hvert land, og navnlig om det var meningen, at hvert enkelt land skulle udbygge sit forsvar på bekostning af genrejsningen af sin økonomi; jeg kan udtale med sikkerhed, at meningen kun er, at hvert deltagerland skal gøre, hvad det efter sine økonomiske forhold med rimelighed er i stand til og ikke mere. Den atlantiske traktat pålægger ikke medlemmerne at indrette et forsvar af et bestemt omfang, og vi får jo